

Ciganka.

1.

Prav lepo se to mi zdi,
če devojka zarudi,
glorija z neba posije,
gladko lice ji oblije.

Lepšega pa vendar ni,
če se zraven pripeti,
da le jaz to lice gladko
smem poljubiti prav sladko.

2.

To tiste tvoje črne so oči,
iz katerih moč življenja govori:
»Ti človek mladi, svet je pena prazna,
vsa bol in žal le nje igrača blazna.

Enkrat cveteš, enkrat samo si mlad,
povsod te spremlja senca, groba hlad.
V nič svet in tebe čas bežeči zmane,
da sleda za nobenim ne ostane.

Ti človek mladi, srečen boš samo,
če ni ti mar, kar bilo je, kar bo;
če drzno za življenja čašo zgrabiš
in piješ, piješ, vse okrog pozabiš.«

To tiste tvoje črne so oči,
za druge govorijo naj ljudi;
a meni, ljubi Bog, dovolj je sreče,
če rešiš njih moči me gonobeče.

3.

Jeziček njen miru ne da,
v besedah sladkih iz srca
presladka čustva dviga, nosi
in brez miru grozi al prosi.

Celo v poljubu ji skrivaj
skoz bele zobke švigne kdaj,
da v nemem govoru trepeče
telo mi in srce ljubeče.

4.

Zakaj si spet prišla, zakaj, zakaj?
Pozabila je komaj duša
tvoj hod ponosni, tvoj veleči glas,
ki spet trepetom ga posluša.

Že radoval sem se ko samotar,
ki srečno boje vse prebije,
v samotnem kraju božjega miru,
mu žarek milostivo sije.

Tako je dneva tisti kratki čas,
ko solnce zajde pa do mraka,
ožarjeni vrhovi so gorá,
in gleda samotar in čaka.

Nemir mi prejšnji spet je v srcu vstal,
kri brizga spet iz stare rane,
moj Bog, tako bom živel strašne dni,
da kapljica poslednja kane.

5.

Ko bi možje o tebi čuli,
v krvavih četah bi prihruli,
poklali bi se med seboj,
mož zadnji bil bi ljubček tvoj.

Ko vedele bi druge žene,
kako sladko ti ljubiš mene,
prišle bi s celega sveta,
pustile deco in moža.

6.

Kakšni smo ljudje možjé!
Nam igrača so žené,
jutri druga, danes ta . . .
Kak smo lahkega srcá!

Prvi je objem noči:
Ona večnosti želi,
mož pa ji v rokah zaspí,
v sanjah ljubi druge tri.

Ko slabost prevzame njo,
da odpre srce zvesto,
mož je kakor vrag vesel,
ki je grešno dušo vjel.

Ko pa tebe sem spoznal,
vendar bilo mi je žal,
da smo takšni mi možjé,
nam igrača so žené.

Kazimir Radič.

